

Han vingut uns amics

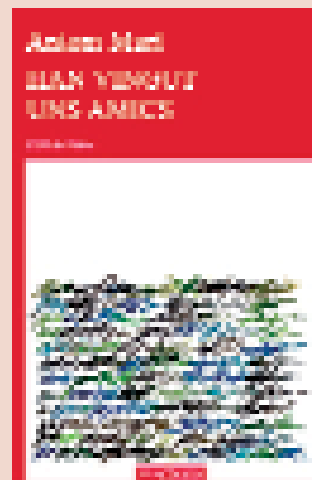
Ricard Biel

Deliciosa i alhora crua aquesta proposta d'Antoni Marí, on forma i contingut harmonitzen. Es tracta d'una obra no apta pels setciències que tinguin prejudicis de gèneres, i no entenguin que Marí ha escrit des de la sinceritat, com ha de ser. I és que en tot moment l'autor transmet honestedat en el contingut de caràcter existencialista de l'obra, però també en la idea que també quan la forma és críptica per la seva fusió de gèneres, ha d'estar al servei de la voluntat d'expressió i no de l'esnobisme.

Marí escriu una prosa serena i precisa com un bisturí, i ho fa en format poètic, sense que això l'impedeixi que a voltes la prosa sigui poètica, d'una intensitat lírica commovedora. Alhora, trobem en la raó de ser d'aquesta narrativa una obra d'idees que demana tot de petits compartiments per ser expressada, i res millor per aconseguir-ho que la forma poètica triada que, a més, no impedeix que el lector se senti atret per un prim fil argumental i estructural propi del gènere narratiu. I és brillant Marí quan subverteix aquest plantejament formal amb lúcides reflexions, com quan ens diu "entendre un poema és com entendre un tema musical (...) pels ritmes magnífics i per l'estranya alegria del compàs, però no pas pel significat que mai no poden tenir".

Tampoc no podem dir que el fil argumental sigui un mer pretext per emmarcar les reflexions que l'autor fa abocar al personatge narrador, un home prostrat per una malaltia que el té limitat i aïllat en una casa de muntanya, llevat de l'especial i creativa companyia que troba en els amics que el visiten. La solitud, el temps que passa sense cap altra distracció que analitzar-lo, és a dir, que analitzar el sentit d'existir, són el context perfecte per al desenvolupament de la reflexió existencialista, que queda reflectida en una sentència cruel que tanmateix reconfortarà el lector que afronti la vida —i la mort, que ve a ser el mateix— amb coratge: "El sentit que trobem a les coses, ja se sap, és una il·lusió que hom ha engendrat per sobreviure's i entretenir la mort". Clavat. Schopenhauer l'hauria aplaudit. El que no hauria aplaudit, però, són les escadusseres errates i una lleugera redundància semàntica que caldria esmenar en properes edicions.

Una troballa d'*Han vingut uns amics* és una altra ironia dins el context formal esmentat: el recurs metaliterari, que s'insereix de manera tan natural com interessant dins el contingut existencial, el moll de l'os del llibre. Marí qüestiona la capacitat de les paraules per explicar-nos a nosaltres mateixos, i troba en la poesia la manera més aproximada de fer-ho, ni que sigui per la il·lusió que ens crea d'abastir-ho tot. I sobretot, la gran paradoxa plantejada és que només en el dolor i el desassossec podem aprofundir en qui som. De nou, Schopenhauer pur. No us perdeu *Han vingut uns amics*.

Antoni Marí

Antoni Marí va néixer a Eivissa el 1944. Poeta i assagista, va estudiar Filosofia i lletres i ha estat professor universitari de teoria i art. Com a poeta es donà a conèixer amb *Ombra i llum: variacions sobre un tema romàntic* (Curial, 1977), obra escrita en col·laboració amb Francesc Parcerisas. Va continuar amb *El Preludi* (Quaderns Crema, 1979) i el següien altres poemaris, alguns dels quals li han merescut premis com el Crítica Serra d'Or. Quant a narrativa, entre altres obres destaquen *El vas de plata i altres obres de misericòrdia* (Edicions 62, 1991) i *El camí de Vincennes*, (Tusquets Editors, 1995), havent guanyat en aquest gènere el Ciutat de Barcelona i el Prudenci Bertrana.

Títol_Han vingut uns amics

Autor_Antoni Marí

Preu_12 euros

Editorial_Tusquets Editors

Pàgines_109